

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.063/2026/5.
Az I. rendű felperes:	I. rendű felperes (I. rendű felperes címe.)
A II. rendű felperes:	II. rendű felperes (II. rendű felperes címe)
A felperesek képviselője:	I. és II. rendű felperesek jogi képviselője (I. és II. rendű felperesek jogi képviselőjének címe; eljáró ügyintéző: I. és II. rendű felperesek eljáró jogi képviselője ügyvéd)
Az alperes:	alperes (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	alperes jogi képviselője (alperes jogi képviselőjének címe, eljáró ügyvéd: alperes eljáró jogi képviselője)
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonnyal kapcsolatos közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 14.K.700.472/2025/12. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, az alperest illetékfizetésre kötelező rendelkezést mellőzi, és megállapítja, hogy a kereseti illetékeket az állam viseli. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az felperesek mint egyetemleges jogosultak részére 127.000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. rendű felperes, mint munkavállaló és a munkáltató neve, mint munkáltató között 2020. január 6. napján határozatlan idejű munkajogviszony jött létre oktatási asszisztens munkakörre, mely 2021. augusztus 25. napjától közös megegyezéssel tanári munkakörre került módosításra. 2024. január 1. napjától a pedagógusok új életpályájáról szóló 2023. évi LII. törvény (a továbbiakban: Púétv.) alapján határozatlan időre szóló köznevelési foglalkoztatotti jogviszonnyá alakult át a munkaviszony tanári munkakörre, bruttó 582.900 forint illetménnyel. A foglalkoztatotti jogviszony a munkáltató jogutód nélküli megszűnésére figyelemmel a Púétv. 46. § (1) bekezdés c) pontja alapján 2024. augusztus 30. napján megszűnt.

[2] A II. rendű felperes mint munkavállaló és a fenti munkáltató között 2020. augusztus 24. napján határozatlan idejű munkaviszony jött létre pedagógus munkakörre, mely 2024. január 1. napjától a Púétv. alapján köznevelési foglalkoztatotti jogviszonnyá alakult át fejlesztő pedagógus munkakörben havi bruttó 746.400 forint illetménnyel. A foglalkoztatotti jogviszony a Púétv. 46. § (2) bekezdés g) pontja és 55. § (1) bekezdés a) és b) pontja alapján 2024. július 26. napján a munkavállaló azonnali hatályú lemondásával megszűnt.

[3] A munkáltatót mint köznevelési intézményt a Kormányhivatal a CS/B01/05991-11/2024. számú határozatával 2024. augusztus 30. napjával törölte az egyházi és magánfenntartású köznevelési intézmények nyilvántartásából. A határozat felülvizsgálatára indított perben az elsőfokú bíróság a 102.K.701.066/2024/24. számú ítéletével a keresetet elutasító döntést hozott. A munkáltató jogutódja a foglalkoztatotti jogviszonyból eredő követelések tekintetében a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény 84. § (9b) bekezdése alapján az alperes.

[4] Az alperes a felperesek részére a munkaviszonyuk megszűnésével kapcsolatban kifizetendő összegeket csak részben térítette meg.

A felperesek keresete, az alperes védírata

[5] A felperesek a külön-külön előterjesztett módosított keresetükben a foglalkoztatotti jogviszonyukból eredő elmaradt juttatások és járulékaik megfizetésére kérték kötelezni az alperest.

[6] Az alperes a védiratában a felperesek módosított keresetét sem jogalapjában sem összecszerűségében nem vitatta.

[7] Az elsőfokú bíróság a 2025. november 12. napján tartott tárgyaláson a 14.K.700.474/2025/11. számú végzésével az ezen a számon folyó pert egyesített elbírálás céljából a 14.K.700.472/2025. szám alatt folyamatban levő perhez egyesítette a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 31. § (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest a módosított keresetek szerint marasztalta, megállapítva, hogy az ítélet fellebbezésre tekintet nélkül előzetesen végrehajtható. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak a keresetek után feljegyzett 124.943 és 1.064.930 forint eljárási illetéket. Ítéletének indokolásában hivatkozott arra, hogy a felperesek módosított keresetét az alperes a jogalapja és összecszerűsége tekintetében sem vitatta, ezért az ítéletben részletezett jogszabályi rendelkezések alapján a felperesek teljes módosított kereseti kérelmét megalapozottnak találta. A felperesek eredeti keresete szerinti pertárgyérték után számított kereseti illetékek viselésére az alperest kötelezte az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontja, 45/A. § (2) bekezdése és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 102. § (1) bekezdése alapján figyelemmel arra, hogy az alperes ugyan mint az Itv. 5. § (1) bekezdés e) pontja szerinti egyházi jogi személy teljes személyes illetékmentességben részesülne, azonban ez a mentesség az Itv. 5. § (2) bekezdése szerint csak feltételelesen, a fenti jogszabályhelyen írt nyilatkozat megtételétől függően illeti meg. Ebben a körben igazolást az alperes nem nyújtott be, ezért illetékmentesség nem illeti meg, az illeték megfizetésére kötelezhető.

[9] Az elsőfokú bíróság az ítélet kihirdetését követően tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítette az alperesi jogi képviselő nyilatkozatát, miszerint nem tud arra vonatkozóan nyilatkozni, hogy az alperes az Itv. 5. § (1) bekezdés e) pontja és (2) bekezdése szerint szükséges igazolásokat az illetékmentesség körében miért nem terjesztette elő, ez a jog megilleti-e egyáltalán.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú bíróságnak új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet megváltoztatásával annak megállapítására irányult, hogy a feljegyzett kereseti illetéket az állam viseli. Másodfokú perköltségigényt érvényesített, melyet a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: 32/2003. IM rendelet) 3.

§ (3) bekezdése szerint 12.000 forint összegben számított fel ÁFÁ-val növelt összegben. Az elsődleges fellebbezési kérelme körében előadta, hogy az elsőfokú bíróság a Kp. 31. § (1) bekezdését sértő módon egyesítette a pereket, holott azok között szoros összefüggés nem áll fenn. A perek tárgya csak látszólag volt azonos (elmaradt munkabér és egyéb járandóságok követelése), a jogalapjuk viszont teljes mértékben eltért egymástól. A pereket az alperes és a jogi képviselők személyén kívül más nem köti össze, az I. rendű felperes esetében a foglalkoztatási jogviszony a munkáltató jogutód nélküli megszűnésével, a II. rendű felperes esetében azonnali hatályú lemondással szűnt meg. A fenti összefüggés nem tekinthető elég szorosnak ahhoz, hogy az egyesítés elrendelhető lett volna, az összefüggés és az azonosság nem azonos jogi kategória a Kp. 31. §-hoz fűzött kommentár szerint sem. A két per között távolról sem állt fenn szoros összefüggés, ezért az ügyek egyesítése olyan lényeges eljárási jogszabálysértés, amely az ítélet hatályon kívül helyezését teszi szükségessé figyelemmel a Pp. kommentárjára is, mely szerint az egyesítés akkor szükséges, ha az egyik kérdésben való döntés hatással van a másik perben való döntésre, például a bizonyítási anyag mindkettőben használható. A jelen perekben nem álltak fenn olyan kérdések, amelyek a másik perre kihatással rendelkeztek volna, egyik perben sem volt vitatott a jogviszony megszűnésének ténye, a bizonyítás anyaga is eltérő volt, a felpereseknek nincs közükhöz a másik felperes részére kifizetett munkabérhez. Mindemellett pergazdaságossági szempontból sem volt indokolt az egyesítés, amennyiben szoros összefüggés megállapítható is lett volna, azt már a keresetlevélből és a védíratból látnia kellett volna az elsőfokú bíróságnak, a késedelmes egyesítés okán az egyesítés perköltségtöbbletet okozott az alperesnek, sértve ezzel a Kp. 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti hatékony és költségtakarékos eljárás követelményét.

[11] A másodlagos fellebbezési kérelme körében kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogsértően kötelezte a kereseti illethekek viselésére, az elsőfokú bíróság a Kp. 35. § (1)-(4) bekezdésének, a Pp. 94. § (2) bekezdésének, 98. §-ának, valamint az Itv. 5. § (1) bekezdése e) pontjának és 5. § (2)-(3) bekezdésének megsértésével járt el. A fenti jogszabályi rendelkezések szerint az elsőfokú bíróságnak az alperest megillető illetékmentességet további eljárási cselekmény nélkül figyelembe kellett volna vennie, a személyes illetékmentesség a felet a személye alapján hivatalból illeti meg. Arra vonatkozó rendelkezést, hogy az alperes mikor köteles igazolni az illetékmentességét egy vele szemben kezdeményezett perben, egyik jogszabály sem tartalmaz, az eljárás kezdeményezése kapcsán teszi kötelezővé a jogszabály az illetékmentesség igazolását. Az elsőfokú bíróság tudomással bírt az alperes teljes személyes illetékmentességre való jogosultságáról, mert már a keresetlevél is nyilvántartásba vett egyházként nevezte meg az alperest, ezt a Pp. 94. § (2) bekezdése alapján hivatalból kellett volna figyelembe venni. Részletes tudomással bírt továbbá az illetékmentességről az egyházi nyilvántartásból való törlő határozattal szembeni kereset irataiból is, ahol csatolta a jelen per alperese a megkívánt nyilatkozatot. Az elsőfokú bíróság jogsértően elmulasztotta felhívni az alperest az igazolás csatolására, jogsértően kötelezte ezért az illeték megfizetésére, az alperes a fellebbezéséhez csatolta mind az elsőfokú-, mind a másodfokú eljárásra vonatkozó illetékmentességi nyilatkozatot.

[12] A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben kérték az elsőfokú ítélet helybenhagyását másodfokú perköltségigény mellett, melyet megbízási szerződés alapján 175.000 forint + ÁFA összegben jelöltek meg. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság ítélete és eljárása a vonatkozó jogszabályhelyeknek megfelel, sem a megváltoztatásának, sem a hatályon kívül helyezésének nincs helye. Az elsődleges fellebbezési kérelem körében az alperes a fellebbezésében nem jelölte meg, hogy mi az a lényeges eljárási jogszabálysértés,

ami az ügy érdemére kihatóan jogellenessé tette az elsőfokú bíróság eljárását az ügyek egyesítésével. A felperesi álláspont szerint a két peres ügy egyesítésének akadálya nem volt, annak a Kp. 31. §-a szerinti feltételi fennálltak. A két ügy között nem csak formális, hanem tényleges összefüggés is fennáll, mindkét per alperese azonos személy, a felperesek mind a ketten köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban álltak, a keresetükben elmaradt illetményt és járulékait követelték, az a körülmény, hogy más módon szűnt meg a felperesek jogviszonya nem jelenti, hogy a szoros összefüggés ne állna fenn. Ugyanazon munkáltatónál álltak alkalmazásban, az alperes nem fizette meg maradéktalanul a felpereseknek a juttatásaikat, mindkét ügyben ugyanarra a fizetési nehézségre hivatkozott. Az alperes mindkét perben elfogadta a jogviszony megszüntetésének alapját, a követeléseket sem jogalapjában, sem összecszerülésében nem vitatta. A Kp.-hoz fűzött Nagykommentár értelmében akkor tekinthető jogellenesnek az egyesítés, ha az ügy érdemére kiható hatása volt, ehhez képest a fellebbezésben idézett kommentárrészlet releváns információt nem tartalmaz. Az elsőfokú bíróság az ügyek egyesítéséről jogszerűen döntött, eljárási jogszabálysértést nem valósított meg.

[13] A másodlagos fellebbezési kérelem körében előadták, hogy az illetékviselésre kötelező rendelkezés megfelel a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, az alperes köteles lett volna csatolni az Itv. 5. § (2) bekezdése szerinti nyilatkozatát függetlenül attól, hogy az eljárást ki kezdeményezte. Az álláspontjuk alátámasztásaként hivatkoztak a Szegedi Ítéltábla Pf.20.644/2017/8. számú eseti döntésére, miszerint az alperesnek akkor kell csatolni nyilatkozatot, amikor a perről tudomást szerez, a nyilatkozat csatolása hiányában illeték megfizetésére kötelezhető. Utaltak arra, hogy a 2025. november 12. napján tartott tárgyalási jegyzőkönyvében az ítélet kihirdetését követően az elsőfokú bíróság rögzítette az alperesi jogi képviselő nyilatkozatát, miszerint nem tud nyilatkozni az Itv. 5. §-a szerinti illetékmentességről.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[14] A fellebbezés részben alapos.

[15] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdés alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyek egyesítése során az eljárási jogszabályok betartásával járt el, téves rendelkezést hozott azonban az eljárási illeték viseléséről.

[16] Az elsődleges fellebbezési kérelem körében eljárási jogszabálysértésre hivatkozással támadta az alperes az elsőfokú ítéletet, álláspontja szerint a Kp. 31. §-ával szemben a perek közti szoros összefüggés hiányában az egyesítés szükségessége nem állt fenn. A másodfokú bíróság ebben a körben kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelési körébe tartozó kérdés, hogy mennyiben tartja szükségesnek a perek egyesítését, ennek indokát az elsőfokú bíróság az egyesítésről hozott végzésében a két per közti szoros összefüggésre alapította a Kp. 31. §-a alapján. Ez az intézkedés abban az esetben alapozhatja meg az

elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, ha az ügy érdemére kiható jelentőségű, ezt az alperesnek a fellebbezésében kellett volna kimunkálnia. Ezzel szemben a fellebbezésében csupán hivatkozott arra, hogy a perek között miért nem áll fenn a szoros összefüggés, nem adott elő arra vonatkozó indokolást ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság egyesítésről hozott döntése miért tekinthető az ügy érdemére kiható lényeges eljárási jogszabálysértésnek. Hivatkozott ugyan pergazdaságossági szempontra, arra, hogy a késedelmes egyesítés többletköltséget okozott az alperesnek, nem adta azonban indokát, hogy az egyesítés utolsó tárgyaláson való megtörténte miként és mennyiben okozott többletköltséget a számára. Hivatkozott ezzel kapcsolatban a Kp. 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti alapelvi rendelkezés megsértésére, ugyanakkor ebben a körben értékelhető többlettényállási elemet nem fejtett ki, ezért az alapelvi jogsérelmet megállapítani nem lehetett. Mindezekre figyelemmel az alperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, ami az egyesítéssel okozott lényeges eljárási jogszabálysértést alátámasztotta volna, ezért az elsőfokú fellebbezésben foglalt indokolás alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a Kp. 110. § (2) bekezdése alapján lehetőséget nem látott.

[17] A másodlagos fellebbezési érvelés körében annak volt jelentősége, hogy az elsőfokú bíróság az Itv. 5. § (2)-(3) bekezdése szerinti rendelkezést az illetékmentességhez szükséges nyilatkozat csatolásával kapcsolatban helytállóan alkalmazta-e. Az Itv. illetékmentességre vonatkozó rendelkezéseiből egyértelmű, hogy az Itv. 5. § (1) bekezdés e) pontja szerinti egyházi jogi személy csak feltételesen rendelkezik illetékmentességgel, ez csak akkor illeti meg, ha a (2) bekezdése szerinti nyilatkozatát a befizetési kötelezettségéről csatolja, arra vonatkozóan azonban, hogy ezt az alperesnek mikor kell megtennie, illetve önként vagy bíróság felhívására, a jogszabály rendelkezést nem tartalmaz. A fellebbezési ellenkérelmében hivatkozott Szegedi Ítéltábla által hozott eseti döntés az alperesre terheli a nyilatkozat önkéntes csatolásának elmaradását, ezzel szemben a BDT2015. 3406. számon közzétett, a Pécsi Ítéltábla által hozott eseti döntés értelmében nem minősül az eljárás illeték megfizetésére vonatkozó kötelezettség elmulasztásának, ha a feltételes illetékmentesnek jogosult szervezet a jogszabály által megkívánt nyilatkozatot az illetékmentességi feltétel teljesüléséről a bírósági eljárás kezdeményezése során nem terjeszti elő. Ilyen esetben a bíróságnak a jogosultat fel kell hívnia nyilatkozattételre az illetékkedvezmény fennállásáról történő meggyőződés érdekében. A fentiekből látható, hogy a feltételes illetékmentességben részesülő személy esetén egymással ellentétes tartalmú ítéltáblai döntések keletkeztek, melyek egyike sem precedensértékű a Kp. 99. § (1) bekezdése alapján, ezért azok a jelen bíróságot nem kötötték. Mindazonáltal a másodfokú bíróság a Pécsi Ítéltábla eseti döntésében kifejtetteket osztotta figyelemmel arra, hogy a perköltség viselésről a bíróságnak a Pp. 82. § (1) bekezdése alapján – a feljegyzett illeték tekintetében a Pp. 101. § (1) bekezdése szerint külön nevesítetten – hivatalból kell döntenie, ebből levezethetően amennyiben feltételes illetékmentességgel rendelkező fél áll perben, a bíróságnak a Kp. 62. § (1) bekezdésében rögzített sajátképi szabályra is figyelemmel önkéntes csatolás hiányában nyilatkozattételre kell felhívnia a feltételesen kedvezményezett felet arra vonatkozóan, hogy az Itv. 5. § (2)-(3) bekezdése szerinti nyilatkozatát csatolja, ennek megtörténtétől függően illeti meg az illetékmentesség az adott felet. A perbeli esetben azonban nem ezt történt, az ítélet kihirdetését követően a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítettek szerint csak az ítélelhozatalt követően kérdezett rá az elsőfokú bíróság az alperesi jogi képviselőnél, hogy megilleti-e a személyes illetékmentesség. A megfelelő eljárás az lett volna, ha az elsőfokú bíróság még az ítélelhozatalt megelőzően nyilatkoztatja az illetékmentesség körében, és így az alperesnek lehetősége van az illetékmentességre vonatkozó nyilatkozatát csatolni még az elsőfokú eljárásban. Az elsőfokú bíróság a fenti, a perköltségről való hivatalbóli döntési és

iratbeszerzési előírásból levezethető kötelezettségének nem tett eleget, az ítélethozatalt megelőzően az alperest nem nyilatkoztatta, így nem hozhatott megalapozott döntést az illetékviselés kérdésében. Az alperes a fellebbezéséhez az illetékmentesség megállapításához szükséges nyilatkozatot csatolta, ekként az elsőfokú bíróság ítéletének az illetékviselésre kötelező rendelkezése tekintetében a megváltoztatáshoz szükséges adatok rendelkezésre álltak, az elsőfokú ítélet részbeni hatályon kívül helyezése nem vált szükségessé.

[18] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az alperes illetékfizetésre kötelezését a Itv. 5. § (1) bekezdés e) pontja szerinti személyes illetékmentességére figyelemmel mellőzte és megállapította, hogy a kereseti illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján állam viseli. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[19] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a Pp. 83. § (2) bekezdése értelmében kötelezte az alperest a felperesek másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére figyelemmel arra, hogy a fellebbezés tartalmát tekintve a peres felek fele-fele arányban lettek pernyertesek illetve pervesztesek, azonban a peres felek által előlegezett másodfokú perköltség összegében jelentős különbség mutatkozik a felperesek javára. A perköltség mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel mérlegeléssel állapította meg tekintettel arra is, hogy a felszámított perköltség mérséklését az alperes nem kérte.

[20] Az Itv. 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték (1.293.486 forint) az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés e) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége és a felperesek munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[21] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó Kp. 77. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 8.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró